

שפינגל חוזר לבית-הסוהר
מטאטא נשבר

מיסמך כזה, עד שהמיסמך הירוק נכנס לתיק המוצגים המשפטיים נגדו בסימון ת/2. יתכן שהוא היה אף מסביר שהמיסמך הזה ניתן לו בידיעת רפאל, כקלף במשאומתן שניהל שפינגל על הרובה ענקית כשבייל מוסדות מסתוריים.

אילו היה שפינגל מספר דברים מסוג זה, לא היה משפטו של רפאל מסתיים ביום החמישי השבועי. יתכן גם שאחרי המשפט הזה היה נכנס לדוכן בית-משפט השלום משפט תל-גיבורים מס' 3. בי משפט המשוער הזה, שלא יתקיים לעולם, היה יכול לקרות. שיצחק רפאל בכבודו ובעצמו היה עומד במקומו של שפינגל, ואילו במקומו של רפאל הייתה יושבת אישיות רמת-מעלה עוד יותר.

★ ★ ★

אך כל מילה מכוג זה לא נאמרה בבית-משפט השלום התל-אביבי. יהודה שפינגל לא מסר את עדותו הסנסאציונית, במקומה הוא מסר הצהרה סנסאציונית לא פחות: „אני מסרב למסור עדויות בבית-המשפט הזה“ אחרי שהוענש ביומיים מאסר על בזיון בית-המשפט והוחזר לא תו אולם-המשפטים, חזר על הצהרתו הראשונה לכל אותם שאינם מאמינים בניסים ובהתערבות האלוהים בענייני שיפוט של מטה, היתה זאת הפתעה גמורה. אך לא היתה זאת הפתעה בשביל איש מאמין ושובר-מסורת כמו יצחק רפאל. הוא האמין כנראה בהתערבות הכוח העליון כבר אז, כשורש להעמידו לדין לפני הבחירות, וזו היתה הסיבה לבטחונו העצמי בהופעותיו בבית-המשפט, שעליו כתבו כל העיתונים, ושאותו הדגיש במיוחד. שולט היה. רפאל ידע להשפיע באמונתו על פרקליטו נפתלי ליפשיץ, שויתר על זכותו לחקירת שתי-ערב של עדה-תביעה הראשון יהודה יראוני. גם ליפשיץ האמין בהתערבות אלוהית, שתהפוך כל חקירה כזאת למיותרת.

ספק אם נציגי התביעה היו מסוגלים להאמין במיפנה הבלתי-צפוי עוד בתחילת המשפט, אך הקטיגור כבר האמין בהתערבותו של הכוח העליון בתהליכים המשפטיים לפני שבא לשיבה האחרונה. אז, הביא עימו העתק מוכן של הצהרתו העקרונית: „כירובו העיקש של יהודה שפינגל להעיד מונע בעד התביעה להשלים את שרשרת-הראיות. כדורש לבית-המשפט על-מנת להרוץ את הדין לגופו. בי נסיבות אלה אף נשללה מהתביעה האפשרות להשלים את ההוכחות הדרושות כדי לחייב את הנאשם. יהיה זה נכון, על כן, שהנאשם יזכה כבר בשלב זה“.

אין ספק שהכוח העליון ימשיך לפעול גם בעתיד. יתכן שבהתערבותו יתפוס יצחק רפאל אחרי הבחירות את מקומו כשר או כסגן-שר-הבריאות בממשלת-ישראל. יתכן עוד יותר שיהודה שפינגל ישוחרר מסיבות בלתי-צפויות ממאסרו זמן קצר לאחר הבחירות. כי כאשר אלוהים רוצה — גם מטאטא נשבר.

הכרטי של יצחק רפאל. כפי שטען סגן-השר עצמו באוזני נציגי שירות-המדינה. יתכן שיכול היה אפילו לספר שכיסו הפרטי של סגן השר — פירושו קופת המפלגה הרתיח-לאומית, ששלחה את רפאל להפקיד המיוחד כיועץ המיוחד.

יתכן ששפינגל היה ממשיך ומגיע בעדותו לנקודות אחרות. שהיה מספר, למשל, שתפקיו המיוחד היה גיוס הכספים לאו דווקא לקופה הממשלתית, אלא לקופת-המפלגה. אולי היה טוען שבשרשרת המקשרת בינו לקופת-המפלגה, עמד רפאל כאיש הקרוב לו ביותר. שפינגל היה מוכרח לקשור את עדותו עם פרשת תל-גיבורים עצמה. הוא היה כותב להסביר מה היה טעמו של המיסמך הירוק, שהתפרסם בתהליך-המשפט. ושחזרו היה: „סיכום מישיבה אצל שר-הבריאות, שהתקיימה ביום ה', ב' בכיסלו תשכ"ג 29.11.62, בלישכת-השר בתל-אביב. בית-החולים בתל-גיבורים. הוחלט להטיל על מר י. שפינגל, סגן מנהל כללי, לסיים את המו"מ להקמת בית-החולים בתל-גיבורים עם החברה מרכז לתיכנון ופיתוח בע"מ, ירושלים.“ שפינגל ידע ודאי להסביר בדוע והכחיש רפאל בעקשנות שקיים

שמחה משפחתית: רפאל, אשתו ובנו (בזוקן, באמצע)
כאשר אלוהים רוצה

לא פושע, והפעם הסתכתי בגלל בהורה.“ אבל השופט לא התייחס ברצינות להצעה הנאשם, שלח אותו לשנה וחצי מאסר, כדי שיחליט אם זו תקופה קצרה או ארוכה. „אין זכר“, אמר שיקרון, „גם בית-דין זה כמו סדום. תודה!“

אבי, ניסה שוקרון את מזלו „הראה, לי משל, סדום. הייתי בסדום שנה וחצי, ואף פעם לא היו לי שם עסקים עם המשטרה!“ „אז מה אתה רוצה?“ שאל השופט, „ש' אשלה אותך לסדום?“ הנאשם חשב רגע, הסכים להצעה. „בעצם למה לא? אני כבר

שלי היו רק בערים הגדולות.“ השופט לא ירד לעומקו של התירוץ, העיף בכל זאת מבט בגליון ההרשעות הקודמות. „פה כתוב שפעם התפרצת לנהל בפתח תקווה“, הסביר. „אבל פתח-תקווה זה נקרא איזור תל-

אשום שכל ימי חייהם לא עברו על החוק. ניבעה של השתוממות ניכרה על פני ש' שוקרון. הוא ניסה את מזלו בתירוץ נוסף. „כבוד השופט“, הסביר הצעיר שאשם בהפצת צ'קים מזוייפים, „כל ההרשעות הקודמות

LADY TIGHTS

TOSCA

MY FAIR LADY

DORIS

LIONEL

טל-אידיאלי / כל-צילום קדידין